

Аги и Ема, Игор Коларов
Пријатељство без граница

Пријатељство не познаје године, па ни Аги и Ема нису изузетак. Ово необично пријатељство између чудне старице Еме и усамљеног деветогодишњег дечака Агија довело је до тога да нису могли да живе једно без другог. Аги се селио осамнаест пута и није имао неко нарочито лепо мишљење о томе. Живео је преко пута, како га је он звао, "Зачараног замка". Своје усамљене дане проводио је гледајући у тај замак, несвестан да у њему живи неко ко ће му променити детињство. Деца у школи нису га волела, штавише, мрзела су га. Да је тада Аги имао неког пријатеља, мислим да га деца не би више задиркивала. Пошто је он био "сам свој мајстор", решио је и тај проблем. Када је упознао Ему, цео свет му је био некако другачији - мерио је висину јајима, играо је шах без табле, ишао у музеј само да би гледао људе, а не предмете,...

Верујем да би сваком човеку добро дошла оваква врста лепог дружења, па и онима који су најсрећнији на свету. Ема је Агија учила правим животним вредностима и томе да је свет за њу једна велика уметност. По мом мишљењу, Емина учења су тачна и Аги је сигурно био веома срећан што је имао њу за пријатеља. Агијев ујак, једна "Ђелава веверица" разликовао се од његових родитеља по томе што је стално био код куће и спавао хрчући цело послеподне. Ја бих од таквог ујака очекивао да посвети више пажње свом сестрићу, забави се с њим и научи га нечему. Много ствари није било фер према Агију, али Ема му је била верни пријатељ. Учила га је како да не буде тужан због тога, већ само да каже нешто као: "Како је злоба досадна" или, "Свет је веома окрутан и неваљао!". Једног дана је Ема Агију поклонила кожную свеску са тврдим корицама, наливперо и један савет вредан злата: "Пиши, пиши шта хоћеш и када хоћеш. То ће ти помоћи да живиш два живота". Веома великодушно од Еме, јер је то Агију стварно помагало да живи два живота.

Када су почеле припреме за деветнаесту селидбу, Аги је желео да се време заустави. Верујем да му његова осамнаеста кућа није нешто посебно, али кућа преко пута јесте. Када се преселио, мислио је да је сам самцат и да се за њега ништа неће променити. Следеће јутро пробудио га је у новој кући добро познат старачки глас пријатеља.

Димитрије Дмитровић, 4/4
ОШ Попински борци, Врњачка Бања

Аги и Ема, Игор Коларов
Грофица и пријатељи

Димитрије Дмитровић, 4/4
ОШ Попински борци, Врњачка Бања

Тања Дмитрашиновић
0648994326
Маил jeladomvb@gmail.com